

Hoofdstuk 1

‘Zo, dan zullen we deze les afsluiten met een kleine overhoring. Schuiven jullie de tafels uit elkaar, dan zal ik ondertussen snel de so kopiëren.’ Meneer De Jong rommelt tussen de papieren die op zijn bureau liggen en beent vervolgens het lokaal uit. Even is het stil in de klas, maar dan breekt het protest los.

‘Is het weer eens zover!’ zucht Eline. ‘Nog tien minuten, dan is de les voorbij!’

Natasja slaakt een overdreven zucht. ‘Die kleine overhoringen van hem ken ik!’

‘Hadden we huiswerk voor Engels dan?’ broemt Kees vanaf de achterste bank.

‘Dat is echt Kees weer!’ roept Robert. ‘Die koeien van jullie verstaan zeker alleen maar Nederlands?’

‘Luister, ik heb een idee!’ De ogen van Robert beginnen verdacht te glimmen terwijl hij opstaat en naar het bureau loopt. ‘Richard, hou jij de gang even in de gaten, dan zet ik het horloge van De Jong tien minuten verder!’

Een luid gejoel stijgt op.

‘Alsjeblieft, doe eens een beetje rustig’, roept Robert boven het lawaai uit, ‘want zo hoeft ik het niet te doen. De Jong is echt niet gek!’

In een mum van tijd is het weer rustig in het lokaal. Eline kijkt grijnzend naar haar vriendin Natasja. Robert weet ook overal raad op. Ze hoopt echt dat deze streek gaat lukken, want

anders komt het niet goed! Ze heeft helemaal geen tijd gehad om te leren gisteravond.

De tafels staan inmiddels uit elkaar als meneer De Jong higgend het lokaal komt binnenlopen. ‘Zo, dat is gelukt. Zoals jullie allemaal weten, waren de onregelmatige werkwoorden aan de beurt.’

Hier en daar wordt zacht gegrinnikt, Kees laat een luidruchtig gekuch horen.

‘Een mooi moment dus om je cijfer op te halen. We hebben nog precies een klein kw... Hé, ik zie dat het al later is dan ik dacht!’

Rianne probeert haar gezicht in de plooi te houden, maar ze moet echt even naar de zool van haar laars kijken.

‘Nou, dat is ook vervelend’, gaat meneer De Jong verder. ‘Dan moeten we maar gaan eindigen. Volgende keer beter.’

Gelukkig, hij trapt erin! Komt dat even mooi uit ... Ze had haar gemiddelde er zeker niet mee opgehaald, ze heeft wel andere dingen aan haar hoofd. Voorzichtig kijkt ze de klas eens rond. Meer klasgenoten hebben moeite om hun lachen in te houden.

‘We zullen eindigen, eerbiedig’, zegt De Jong.

Na het amen stroomt het lokaal snel leeg. Als de leerlingen een stukje de gang op zijn gelopen durft iedereen zich te laten gaan. Robert krijgt van alle kanten een klap op zijn schouder. Eline geeft hem een high-five. ‘Super man, je hebt me van een één gered!’

Robert laat de reacties over zich heen komen en haalt met een stralend gezicht zijn smartphone uit zijn zak. ‘Moet je horen!’

Snel verdringen de leerlingen zich om hem heen en iedereen wordt stil. Robert zoekt even op zijn telefoon, houdt deze in de lucht en dan horen de leerlingen: ‘We hebben dus nog een klein kw...’ De rest van de opname gaat verloren in de luidruchtige reacties van de leerlingen.

‘Ha, die is echt goed!’

‘Geweldig, dat moeten we bewaren voor de afscheidsavond!’

‘Laten we hopen dat het ooit zover komt’, zegt Kees droog.

Een kwartier later zitten Eline en Natasja op de fiets. ‘Zie je die grote, gele M daar?’

Natasja hoeft niet eens te vragen wat Eline bedoelt. ‘Ja, heerlijk’, zucht ze, ‘maar ik heb echt geen tijd. Eigenlijk komt het voor mij heel goed uit dat we vandaag iets vroeger zijn. M’n moeder moest vandaag weer met Brent naar het ziekenhuis. Ze wist niet of ze op tijd thuis was, dus dan ben ik in elk geval thuis als Stefanie uit school komt. Ga anders even met mij mee!’

‘Dat doe ik! Kreeg Brent vandaag weer een behandeling?’

‘Nee, ze zouden vandaag horen wat de vorige behandelingen uitgewerkt hebben en hoe het verder moet. Ik vind het best spannend.’

‘Dat snap ik’, zegt Eline direct. ‘Vreselijk als je broertje zo ziek is. Hebben de artsen nog hoop voor hem?’

‘Gelukkig wel! Het kan heel slecht aflopen bij de bloedziekte die hij heeft, maar gelukkig gaat het met Brent nu steeds een stukje beter.’

Als Eline en Natasja de tuin inrijden, doet Stefanie juist de keukendeur open.

‘Hé Steef, lukt het?’

Stefanie kijkt verbaasd op. ‘Je bent vroeg! Het zevende uur is toch pas om kwart over drie afgelopen?’

Natasja kijkt Eline veelbetekenend aan. ‘Mijn kleine zusje heeft er ook al verstand van, hoor je? We zijn inderdaad vroeg, Steef, maar dat is een heel verhaal.’ Natasja en Eline schieten in de lach.

‘Schiet op met die deur, dan zal ik het binnen vertellen. Dan kun je nog wat leren voor als je zelf eindelijk zo groot bent dat je naar de grote school mag!’

‘De deur is al open en ik ga over tweeënhalp jaar al van de Emmaschool af, hoor!’

Grinnikend om de reactie van Stefanie loopt Eline achter Natasja aan naar binnen.

Natasja duikt direct de voorraadkast in op zoek naar iets lekkers. Ha, daar zijn de roze koeken, heerlijk!

‘Ik ga naar het pleintje, hoor!’ roept Stefanie.

‘Kijk je uit met oversteken?’ Natasja hoeft niet lang op een reactie te wachten.

‘Pffft, opoe!’ Met een klap valt de achterdeur achter Stefanie dicht.

Als Eline en Natasja hun cola en koek op hebben, lopen ze naar boven.

‘Wat heb je toch een leuke kamer’, verzucht Eline terwijl ze zich op Natasja’s bed laat neerploffen. ‘Ik wilde wel dat ik een kamer voor mezelf had.’

‘Jouw ouders mogen wel een compleet kamphuis kopen, willen jullie allemaal een eigen kamer hebben.’

Eline grinnikt. ‘Had ik al verteld dat Femke en Ruth verstop-pertje gingen spelen in huis?’ vraagt ze dan.

‘Vertel.’

‘Femke had een goede plek gevonden, joh! Ze was in de droger geklommen. Zo’n meisje van bijna vier jaar past daar makkelijk in! Ruth kon haar natuurlijk helemaal niet vinden. Ze had alle kamers een keer doorgelopen, maar toen was ze het zat en was ze met de poppen gaan spelen.’

‘Ach, kon Femke wel zelf uit de droger komen?’

‘Nee, dat ging dus niet. Ik moest naar de wc en toen hoorde ik haar huilen.’

‘En wat zei Ruth toen ze van Femkes verstopplek hoorde?’

‘Ruth heeft straf gehad van m’n moeder omdat ze niet zomaar mag stoppen met een spel. Ruth zei toen dat Femke blij mocht zijn dat niemand de droger per ongeluk aangezet had.’

‘Ha, net alsof je dan niet merkt dat er iemand in zit!’

Dan pakt Natasja haar agenda uit haar tas.

‘Eens kijken of we voor morgen veel te doen hebben. Mmm, wiskunde en Duits.’

‘O, dat valt gelukkig mee!’ Natasja doet haar agenda met een klap weer dicht.

‘Hé, weet je wat ik denk?’

‘Nou, wat denk jij?’ Vragend kijkt Eline haar vriendin aan.

‘Volgens mij is Bert gek op jou!’

‘Nee, dat meen je niet!’ kreunt Eline. ‘Hoe kom je daar nou weer bij? Ik hoop echt dat je het verkeerd gezien hebt.’

‘Het valt me al een paar dagen op dat hij vaak naar je zit te kijken en vanmiddag na het zevende treuzelde hij volgens mij expres in de gang om naast jou te kunnen lopen.’

Eline rolt veelbetekenend met haar ogen.

‘Nou, ik zal eens opletten morgen en als je gelijk hebt, zal ik hem direct laten merken dat ik geen interesse heb!’

Dan begint de telefoon van Eline te piepen. Snel graait ze in haar rookzak. ‘O, m’n moeder.’ Terwijl ze haar spullen bij elkaar zoekt, neemt ze op. ‘Sorry mam, ik was het afzwemmen van Rutger helemaal vergeten. Ik kom er gelijk aan! Tot zo!’

Als Eline even later in de bijkeuken haar laarzen aantrekt, ziet Natasja haar moeder de tuin in komen lopen met Brent naast zich. Haar gezicht staat bezorgd.

‘En? Wat zei de dokter?’ vraagt Natasja zo gauw de achterdeur opengaat.

‘Ha meiden. De dokter was helaas nog niet tevreden. Hij had gehoopt dat de slechte cellen in Brents lichaam al meer afgenomen zouden zijn. We moeten dus nog een tijdje verder met deze behandeling.’

‘Kan hij nog beter worden?’ Natasja’s stem klinkt gespannen. Met een flauwe glimlach op haar gezicht kijkt moeder Natasja aan. ‘We mogen nog wel hopen op beterschap zei de dokter.’

Natasja zucht opgelucht. ‘Hopen dan maar!’ Ze geeft haar broertje een aai over zijn bol. ‘Heb je leuk gespeeld bij de dokter?’

Brent knikt. ‘Toren gemaakt. Zo hoog!’ Brent houdt z’n handje zo hoog mogelijk boven zijn hoofd.

‘Knap, zeg!’ zegt Natasja.

Dan kruipt Brent tegen zijn moeder aan met z’n duim in zijn mond.

‘Je bent moe, hè?’ zegt Natasja. ‘Ga maar lekker op de bank liggen. Zal ik je straks voorlezen?’

Moeder kijkt met een bezorgde blik van Brent naar Natasja. ‘We moeten maar veel bidden, Natas’, zegt ze terwijl ze Brent z’n jas uittrekt.

Eline krijgt een brok in haar keel als ze naar het kleine mannetje kijkt. Zo klein en dan al zo vaak in het ziekenhuis geweest. Wat zal dat je als moeder een machteloos gevoel geven. Behalve dan dat je voor hem kunt bidden ...

‘Hè, hè, kom je ook nog eens naar huis!’

‘Het is hier geen hotel, hoor!’

‘Ik moest van ma een pannendeksel over je bord doen, zodat je eten warm bleef, maar eigenlijk heb je het niet verdiend!’

De reacties zijn niet van de lucht als Eline even later hijgend de kamer binnenkomt. Iedereen zit al aan tafel, zo te zien zijn ze al begonnen.

‘Stilte graag, dan kan ik bidden’, zegt Eline terwijl ze snel aan tafel schuift.

Even is het stil, maar dan breekt het gekakel weer los. Terwijl Eline een hap hutspot in haar mond steekt, kijkt ze de tafel eens rond. Wat is het toch altijd gezellig bij haar thuis! Natuurlijk is er heus wel eens gezeur als je met z’n negenen in één huis woont, maar ze hoeft zich nooit te vervelen.

‘Hoe is het eigenlijk met Brent?’ Vragend kijkt moeder Eline aan.

Eline vertelt over de uitslag en de verdere behandelingen.

‘Wat een zorgen! Zeg morgen maar tegen Natasja dat haar moeder me altijd mag bellen als ik wat moet doen!’

Eline knikt. ‘Weten jullie trouwens wat ik vandaag meege-

maakt heb bij De Jong van Engels?’ Ze kijkt naar haar twee oudere broers die bij haar op school zitten en vertelt van het horloge.

Als ze uitverteld is, zegt Paul: ‘Kijk maar uit! Straks neemt hij wraak en dan kun je je lol op! De Jong houdt wel van een grapje, maar zodra iemand hem in de maling neemt, is het ineens een stuk minder leuk.’

‘Morgen heb ik geen Engels, dus dat zal wel meevallen’, lacht Eline schouderophalend.

‘Even dooreten allemaal!’ zegt vader terwijl hij de tafel rondkijkt. ‘Met Eline kunnen we geen rekening houden, maar de rest kan het eten allang op hebben. Ik wil gaan lezen.’

‘Hé, ik zie lichtjes in uw ogen!’ roept Rutger ineens. ‘Dat betekent dat u ergens lol om heeft! Wat is er aan de hand?’ Hij kijkt zijn vader afwachtend aan.

‘Dat wil ik wel vertellen, maar dan moet iedereen klaar zijn met eten.’

Dat hoeft vader geen twee keer te zeggen. Kletterend worden de lege borden opgestapeld. Luuc neemt snel de laatste hap van het bord van Ruth in zijn mond. Afwachtend kijken zeven paar ogen naar vader.

‘Ik denk dat we nog maar even moeten wachten met vertellen, Riet!’ lacht vader terwijl hij moeder aankijkt. ‘Het is nu zo lekker rustig!’

‘Dat is niet eerlijk, papa! Iedereen is toch klaar?’ Ruth kijkt haar vader boos aan.

‘Zag ik net niet in mijn ooghoek dat die lieve broer naast je het laatste beetje van jouw hutspot in zijn mond stak?’

Bedeest kijkt Ruth naar beneden.

Vader trekt Ruth aan haar staart. ‘Hé, zeg je nu niets meer? Ik had het wel goed gezien, hé?’

Ruth knikt. ‘Ik wil het zo graag weten’, zegt ze dan met een zucht.

‘Nou, dan moeten we het maar vertellen’, lacht vader. ‘Er moet een klein kamertje klaargemaakt worden voor een heel klein mensje!’

Verrast kijkt Eline haar moeder aan. ‘Echt waar? Wat gaaf! Leuk, weer zo’n kleintje!’

Paul en Daniël reageren iets rustiger. ‘Gefeliciteerd, wanneer gaat het gebeuren?’

Echt een reactie voor jongens, denkt Eline.

‘We verwachten het kindje in mei’, antwoordt moeder. ‘Ik ben blij dat jullie het leuk vinden, want ik was eerlijk gezegd een beetje bang dat jullie er inmiddels misschien wel te oud voor zouden zijn om nog een broertje of zusje te krijgen.’

‘Te oud? Welnee, het is toch super!’ reageert Eline enthousiast.

Ruth kijkt met een moeilijk gezicht naar haar broers en zussen.

‘Vind je het niet leuk, Ruth?’ vraagt Eline. ‘Je kijkt zo moeilijk!’

‘Een heel klein mensje?’ zegt Ruth dan langzaam. ‘Femke is de kleinste. Krijgt zij een nieuwe kamer? Dat kan niet, want Femke slaapt bij mij in het stapelbed.’

‘Ha, Ruth, je bent echt dom dat je dat niet snapt! Ik wist het al toen ik papa’s ogen zag’, zegt Rutger wijs.

Ruth kijkt mama met een pruillip aan.

Lachend trekt moeder Ruth naar zich toe. ‘Femke is nu de kleinste, maar er komt nog een baby’tje bij in dit huis. Dat kunnen we nu nog niet zien, maar waar denk je dat het nu is?’

Dan begrijpt Ruth het. Haar ogen beginnen te stralen als ze naar mama's buik wijst.

Het nieuws dat er een broertje of zusje op komst is, wordt nog even met elkaar besproken. Na een tijdje klapt vader een keer in zijn handen. 'We moeten nu echt gaan eindigen, anders kan Rutger ons niet laten zien hoe goed hij kan zwemmen.'

Als iedereen stil geworden is, leest vader uit de Bijbel en dankt daarna voor het eten. Ook bidt hij voor de baby die op komst is.

Na het eindigen snelt iedereen van tafel om zich klaar te maken voor het zwembad. Alleen Eline blijft achter om de tafel af te ruimen. Terwijl ze bezig is, denkt ze na over de baby die op komst is. Wat zal het zijn? Een jongetje of een meisje? Het maakt haar niets uit. Als het maar gezond is.